

de have, eller i Retning af forøgede Lønninger. Enten de vedkommende have en Kontrakt, eller de faa en Skrivelse eller en Instruks, hvad man nu vil kalde det, fra Generalpostdirektoratet, hvorefter de skulle gaa den bestemte Tur, som nu er angiven i en Kontrakt, men eventuelt bliver angiven i en Instruks eller Ansættelsesskrivelse, forandrer det ikke de paagældendes Stilling i økonomisk Henseende med en eneste Øre. Det er altsaa ikke den Side af Sagen, som i og for sig betyder noget for Landpostbudene; det ere de, saa vidt jeg ved, ogsaa klare over. Efter hvad jeg har forstaaet, er deres Ønske om Statsansættelse væsentlig begrundet i, at de mene, at de saa have større Sandsynlighed for ved en eventuel Lønningsrevision at komme med ind under den samlede Overvejelse af de statsansattes Vilkaar derved, at de da ere repræsenterede i den Del af Etatsorganisationens Fællesudvalg, eller hvad man skal kalde det, som nu vælges af Postvæsenets forskellige Organisationer, idet de statsansatte Tjenestemænd i Henhold til de vedtagne Forhandlingsregler have Adgang til at føre Forhandlinger. Jeg tror ikke, at det i Virkeligheden for de paagældende kan siges at have stor Betudning, men jeg kan forstaa, at de, navnlig under Hensyn til Maaden, hvorpaa Forhandlingen blev ført forrige Gang, da der var Spørgsmaal om en Lønningsreform, have nogen Ængstelse for, at Postetaten, næste Gang der maatte blive Spørgsmaal om en Revision af Lønningsloven, vil, om jeg saa maa sige, afsondre Landpostbudene og sige som saa: Vi holde os til det, der angaar de statsansatte, og saa faa Landpostbudene sejle deres egen Sø. Jeg tror ikke, der er nogen større Fare i saa Henseende, men det er, saa vidt jeg har forstaaet, den egentlige Grund til, at de have ønsket fast Ansættelse. Noget andet er, som sagt, Spørgsmaalet om, hvad Forbedringen af Lønningen vil betyde i økonomisk Henseende for vedkommende Landpostbude, og der har jeg sagt baade i Udvalget og for Resten ogsaa ved andre Lejligheder, hvor Spørgsmaalet har været drøftet mellem Repræsentanter for Landpostbudene og mig, at jeg indrømmer, at der for de Landpostbudes Vedkommende, der bo i en By og skulle udgaa fra et Posthus i Byen og altsaa have lige saa lang Tjenestetid som dem, man plejer at kalde de røde Bude i Byen, kan være noget berettiget i, at de stille Fordringer om at komme op paa en Lønning, der svarer til de røde Budes. De kunne bo i samme Ejendom i Byen og skulle gaa

lige mange Kilometer, den ene henad Gaden og op ad Trapper og den anden henad Landevejen og som Regel ikke op ad Trapper, men i lige saa mange Timer, idet der i Virkeligheden kun er den Forskel, at det røde Bud som Regel har en eller to Timers Ophold mellem sine to eller maaske tre Tjenestetider, medens Landpostbudet skal gaa sit ud i een Køre.

I Øjeblikket er der sikkert ingen Stemning for at gaa til en Lønningsforhøjelse, og det er heller ikke ret længe siden, at Lønningsloven blev vedtagen, jeg siger derfor ikke dette for at antyde, at der i en nær Fremtid vil komme til at foreligge Forslag, som kunde rette paa dette Forhold, men jeg tror, at det maa erkendes, at der her er en Tilstand, som der, naar vi i det hele tør indlade os paa at rette paa Lønningslovene, bør rettes paa, og jeg skal ikke have noget imod at søge en forhaabentlig tilfredsstillende Løsning, saa at naar Tidspunktet maatte være kommet til at optage Spørgsmaalet om en Revision af Lønningsloven for Landpostbudene, og jeg faar noget med den Sag at gøre, skal ogsaa denne Side af Sagen blive undersøgt og klarlagt, saa at Tinget kan tage sin Stilling dertil. Men jeg tør ikke nu udtale mig om, naar Tidspunktet kan siges at være berettiget til at fremsætte Lønningslovsforslag i saa Henseende. Jeg forstaa da ogsaa Indstillingen saaledes, at den gaar ud paa at skaffe en Undersøgelse af samtlige de Forhold, der vedrøre saavel Statsansættelse som Lønninger, og denne Undersøgelse skal selvfølgelig blive foretaget saaledes, at naar Tidspunktet maatte være inde til at fremkomme med Forslag, der da foreligger tilstrækkelige Oplysninger.

Ordføreren (Laurson): Jeg takker den højtærede Minister for hans Udtalelser vedrørende Landpostbudene. Ogsaa jeg tror, der er Grund til at gøre det Skel, som den højtærede Minister gjorde.

Jeg tør maaske med den højtærede Formands Tilladelse gøre en Bemærkning angaaende et Andragende, om hvilket der ikke foreligger Indstilling, det er Nr. 53 i anden Afdeling. Det vedrører en Mand, som ligeledes anmoder om Anciennitet paa Grund af tidligere Ansættelse, men det kunne vi vel ikke indlade os paa i Henhold til hele den Stilling, vi i saa Henseende have indtaget. Derimod vil jeg gøre den Henstilling til Ministeren, om det ikke kunde være muligt, at de Par Aar, han mener at have Krav paa ved Anciennetetsberegning, kunde komme ham til gode, naar der er